

АЛЕКС БОЛДИН
ШУМИ МАРИЦА

chitanka.info

— Беше през лятото на 2001 година. Обикаляхме с група активисти окръга и агитирахме хората да гласуват за царското движение. Наближаваха избори и не можеше да позволим на комунистите отново да дойдат на власт. Хората бяха обезверени, обеднели, невярващи в нищо и в никого. Много правителства бяха ги лъгали, много лошотия беше сторена, много мафиотски банди бяха вилнели и грабили. Всичко това си даде отражение и народното недоволство бе готово да пламне.

С тези думи Дончо започна новата си история. Отпи продължително от чашката с вкусно кафе и продължи:

— Нещо се разочаровах от политиката напоследък. Много лъжа има в нея, много измами и користни интереси. Отказах се и вероятно няма да се вържа повече. Едно обаче вярвам и ценя, монархията. Независимо каква форма на управление е, парламентарна или абсолютна, тя си остава управление с изпитана ценностна система. Виж само кои са водещите държави в света — англосаксонските, бившите протекторати на Британската империя. Какво ще кажеш за Австралийския съюз, Нова Зеландия, Канада, пък да кажем и за САЩ, макар че там управлението не е монархическо? В структурата си е запазена монархическата схема. В републиката си има нещо гнило, необмислено, волунтаристично.

Слушах Дончо, без да вземам отношение, защото зная, че всеки човек си има право на лични възгледи за живота и общественото управление. Не можеш да съдиш човек за това, а за личните му и нравствени качества.

— Та, през онова лято минахме през няколко села, срещнахме се с наши привърженици, проведохме събрания в няколко читалища. Не мога да забравя едно събрание в Зелено бърдо. То е малко селце с около хиляда жители. Половината население е циганско, а другото са възрастни хора, пенсионери. Младите бяха емигрирали в чужбина, за да се спасят от мизерията и да си търсят късмета.

Бяхме избрали един наш съмишленик за кандидат-кмет. Беше младо момче, окръжен шампион по шахмат, ергенче, малко свито, но с честна душа. По-късно видяхме, че сме сбъркали с него.

— Защо?

— Ами, като отидохме да видим къде и как живее, се разочаровахме. Къщата му бе порутена, дворът обрасъл с плевели. На

човека не му се работеше, а му се управляваше. Нали знаеш, който не може да си уреди дома, не може да уреди и селото, но тогава нямахме по-подходящ кандидат. Старият кмет, комунист, беше някакъв крадлив елемент, който никой не уважаваше.

— Не вярвам да не сте се приготвили за изборите и в оная част...

— Да бе, точно за това искам да ти разкажа, за веселата част.

Понеже селото беше бедно, а и привържениците ни бяха малко, решихме всичко да подготвим в Борован. Пеши Бецински беше заклал прасето, беше смлял месото и изпекъл цял казан с кебапчета, разбираш ли — цял казан! От Враца докараха десетина каси бира и това беше същината на подготовката.

А-а-а, щях да забравя, някой организира и духова музика. По Борованско винаги си има музиканти под ръка. Като свирнеш и се събират, къде за сватба, къде за погребение. Тоя път се събраха за агитация на изборите. Половината бяха мургави момчета, но кой ли ти гледа цвета на кожата? Важното бе да имат богат репертоар и да свирят що-годе прилично и без ноти. Преди събранието им казах: „Ще свирите стария химн, «Шуми Марица», но ще го започнете, едва когато свърши събранието.“

Кимнаха одобрително. Някакво цигане взе началните акорди, тъпанджията думна няколко пъти с тъпана и се разбра, че го знаят.

Така-а-а. Седнахме в читалищния салон край една дълга маса, застлана със зелена покривка. Започнах аз своята реч, говоря, а навалицата пляска, та се не трае. Рекох си: „Те това е събрание! Ще спечелим изборите!“

Дадохме думата и на нашия избраник. Той, завалията, не можа да каже две приказки на кръст, дете се вика. Мънка, мънка, пък накрая извади една носна кърпичка и се изсекна. Може би бе от притеснение, не зная. Стана за срам тоя човек, ама няма как, липсваше друг подходящ човек.

Събранието свърши. Някой даде знак и духовият оркестър засвири царския химн „Шуми Марица“. Подкараха го добре. Най-енергичен беше тъпанджията, онова дребното цигане. Биеше тъпана, та чак дрънчаха стъклата на прозорците.

Всички организатори излязохме пред читалището. Излязоха и слушателите. В един момент се появи борованската джипка с яденето

и бирата. Спря до оркестъра и разговариха нещата. Някой вдигна капака на казана.

Леле боже, като замириса на едни вкусни и топли кебапчета, не можеш да си представиш. Тогава се случи интересното...

Най-напред спря да бие тъпана. После, един по един, всеки от инструментите. Остана да къфа само кларнетиста, но и той спря. Царският химн „Шуми Марица“ секна отведнъж. Настана кратка суетня.

Музикантите, захвърлили инструментите, се спуснаха към казана с кебапчетата и касите с бира. Беше ги страх, че ще ги изпреварят и бяха нападнали първи. Последваха ги и другите. Около пълния казан се получи такава бутаница, че нямаше място да хвърлиш игла. Ние, организаторите, гледахме и хапехме устни. Някой се прекръсти набожно и изрече: „Абе, този народ бил много прегладнял, бе?“ — „Та той си е бил винаги гладен и жаден...“ — му обясни друг. „Давай да се включваме и ние, че май няма да остане. Гледай, циганите грабят с пълни шепи и пълнят джобовете...“

Та така завърши това предизборно събрание. Запомнил съм го с химна „Шуми Марица“.

— Поне спечелихте ли изборите в това село, как му беше името, Зелено бърдо? — попитах любопитно.

— Ами! Къде ти?! Като преброиха бюлетините се видя, че от седемстотин избиратели за нас бяха гласували само седемнадесет. Поне хората се наядоха добре, а иначе гласуваха за оня, крадливия комунист. Нали съм ти казвал, този народ си пати от ума.

Дончо млъкна, замисли се и заключи:

— Мръсна работа е политиката, да го знаеш. Опитах и видях, че е така.

— Как прогнозираш тазгодишните избори? Дали ГЕРБ ще спечелят?

— И те се оляха с тия магистрали. Зарязаха народа и се усети немотията с нова сила. Намразиха ги и с право. Вероятно ще спечелят червените. А тях си ги знаем — ще запяят старата песен на нов глас. Няма обаче какво да се сваля вече от гърба на този народ. Умориха го от глад. Май се наядда, само когато настъпят избори, със или без „Шуми Марица“.

— Дали ще започнат пак да крадат?

— При всички случаи, но „социализъма“ няма да се върне. Запомни ми думата! Европейският съюз няма да им позволи да го направят. Ще драпат, ще крадат, пък ще си седнат на задниците. Не зная само с колко ще намалее народонаселението на България. Сега сме към шест милиона. След изборите нова партия от млади хора ще си стегне багажа за емиграция. Поне има къде да се ходи, не е като при социализма, да ги плашат с лагери и затвори.

— Жалко за нас с тебе. Ние няма къде да идем, освен на лозе.

— Като каза лозе и се сетих, че трябва да потегна къщето. Завали ли, прокапва отвсякъде. И герана трябва да оправя, че водата е все мътна и не може да се пие. Ще го изкопая с още два метра надълбоко... Но къде гледаш бе, наборе?

Дончо бе уловил погледа ми. Младата усмихната сервитьорка току-що бе уредила сметката ни. Бе сложила чашките с изпито кафе на подноса и се отдалечаваше с гъвкава и плавна походка. По една случайност погледът ми се бе зареял в онази част от тялото, която бе облечена в дълга тъмносиня престилка.

— Абе, гледам им работното облекло на тия момичета.

— Ти ли? Работното облекло?... И аз го видях това работно облекло, но видях и други неща.

— Какви неща, бе наборе?

— Такива, в които се заплесвахме, когато бяхме гимназисти.

— Защо? Сега да не сме стари?

— Ами, стари! Нямах си работа, та повдигаш тая чувствителна и за двама ни тема. Не сме стари! Само нещо зрението ни е поотслабнало, но чакай... Тук някъде трябва да съм пъхнал очилата. А-а-а... Ето ги!

Дончо извади очилата си, сложи ги на носа и възкликна:

— Е-е-е... Това е друго нещо...

Моя милост неволно порови във вътрешния джоб, там, където обикновено се намираще калъфката с очилата. За голямо мое съжаление тя липсваше.

Приятелят ми ме изгледа, усмихна се и каза:

— За това се пенсионират хората. Най-напред им се иска, пък после разбират, че им липсват очилата, за да видят нещо, което не могат да си позволят.

Тутакси се съгласих с него.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.